

Fábián Erika

A KOPORSÓMANÖKEN FELJEGYZÉSEI

(Részletek)

...és akkor odamentem, jelentkeztem a munkára, egy újságban találtam a hirdetést, amelyben pontosan nem írták meg, hogy mire kell vállalkozni, csak hogy kötetlen munka, hát én erre figyeltem fel, mert nem bírom az időbeli megszorításokat, a sürgetést, én mindent elvégzek, csak legyen rá idő, mert munka közben nagyon sok minden eszembe jut, és ami eszembe jut, azt rögtön el is mondom, nem szeretem a hiábavaló gondolatokat...

...a felvételi irodán azt mondták, hogy minden stim-mel, csak azt felejtették ki a hirdetésből, hogy ez nem női feladat, számomra ez túl durva, nem fizikailag, habár már jócskán benne járok a korban, hanem mert nő vagyok, és a munka a halállal kapcsolatos, én erre el akartam mesélni, hogy..., de nem hallgattak meg, belémfojtották a szót, sort kellett keríteniük a többi jelentkezőre is.

...mégis én kaptam meg az állást, ezért vagyok most itt, nem volt több jelentkező, aki vállalta volna, egy férfi sem akadt, így engem kellett választaniuk, mekkorát fognak majd csodálkozni a feljegyzéseimen, mert beleírok mindent, mindent, amit már akkor el akartam mondani, csak hát mindenki olyan fontosnak érzi magát, szigorú időbeosztást kreál magának, és így pont a lényeges dolgokat hagyják ki, csak arra nincs idő, de én ráérek, megírok mindent, talán elolvassák, ha egyáltalán olvasni még tudnak...

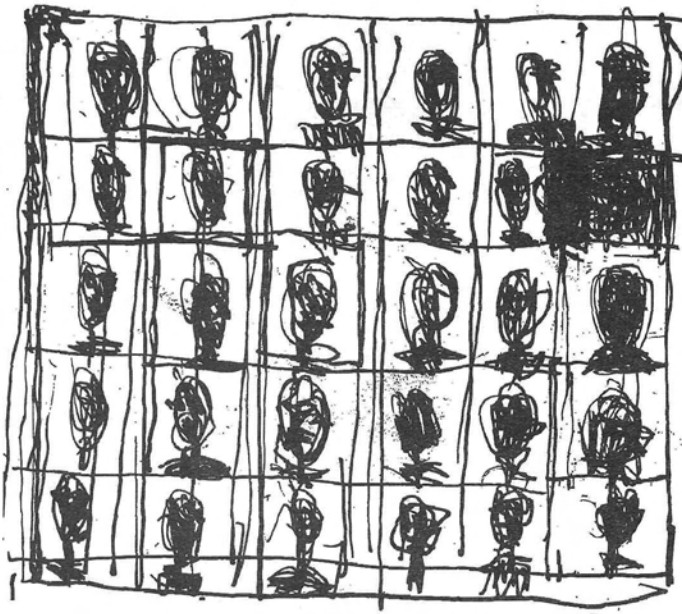
...megkaptam ezt a munkát, úgy érzem, testreszabott feladat, csak feküdni kell, és értékelni a „hatásokat”, egy koporsóba kell befeküdni, a koporsót ráhelyezik egy szállítószervezetre, igen ügyes megoldás, azért alkották meg, mert a lakóteleptervezők is siettek, és csak azt felejtették el a nagy kapkodásban, hogy a lakótelepeken nemcsak élnek, hanem meg is halnak az ottlakók, és akkor jön a baj, mert egy koporsó, egy emberméretű faszekrény, nem fér el csak úgy, erre nem gondoltak, arra gondoltak, hogy az emberek állnak, meg ülnek, meg élnek, de arra nem, hogy valaki fekve kénytelen majd innen lejutni, és így a hullaszállítók szinte megoldhatatlan feladat elé kerülnek egy-egy lakótelepi szállításnál, mert abban ugye mindenki egyetért, hogy nem jó, ha a halott rázkódik, amikor a koporsót megpróbálják lecibálni, az meg egyenesen hullagyalázó gondolat, hogy állítva vigyék le a szintén túl kicsire tervezett liftben, így kellett egy feltaláló, aki csak azért lett feltaláló, mert nem érezte magát túl fontosnak, és természetesen gondolkozni is ráért, én úgy képzelem, hogy egyszerűen lefeküdt, ledőlt egy ágyra, csak úgy, munkaidőben, és akkor döbrent rá, hogy mi lesz, ha többé nem kel fel, akkor hogy fog lejutni, és akkor feltalálta ezt a szerkezetet, amivel zökkenőmentesen lehet

szállítani a koporsót, ami úgy néz ki, mint egy ágy, csak speciálisan forduló és lépkedő, önmagasságállító kerekkel lábai vannak, és ezt nekem most ki kell próbálnom, fel-alá fognak tologatni a tizedik és a földszint között, és beszámolót kell írnom a tapasztalataimról, MEO-naplót, ezért fizetnek...

...fehér az arcom, ilyen a bőröm színe, meg napra sem jártam sokat, mindig is beszélgetni szerettem, persze a szabadban is lehet beszélgetni, csak ott napszúrás kap az ember, a Kelemennel, a legelső férjemmel is épp vitában voltunk, amikor felforr az agya vize, a parthoz rohant, átmenet nélkül ugrott fejest, túlságosan sietett azzal a lehüléssel, aztán meg úgy kellett kihúzni, de már nem lehetett rajta segíteni, kiterítettük a homokra, pont úgy nézett ki ott, mint a többi, csak tetszhalott sűtkérező, szóval ezelőtt is fehér voltam, és ezután sem fogok megváltozni, de van, akinek tetszik ez a szín, egy férfitípus, engem mindig is ez a férfitípus választott, a többi dologban különböztek, de egyben megegyeztek, hogy a ravatalon is szép leszek, egyáltalán nem fogok változni, csak mintha aludnék, most is szinte viaszos a bőröm, s az a tévhit alakult ki közöttük, hogy a halottak arcából csak a vér távozik, mekkora tévedés, szóval az egyik férfi közülük, a Pista elnevezett koporsómanökének, nemcsak elnevezett, hanem be is ajánlott a szomszédjában lakó temetkezési vállalkozónak, az meg fényképeket készített rólam, ahogy kimosolygok a koporsókból, nála ilyen katalógus alapján lehet választani, most meg újra visszajutok ide, mondom, testreszabott feladat...

...munkatársaim, a hullaszállítók is tudnak mesélni, csak a kapcsolatot kell megteremtennem velük, kicsit zokon veszik, hogy én, kibeszélek innen, mert ők csak akkor tudnak dolgozni, ha már elkönyvelték, hogy a testi maradványnak a legcsekélyebb köze sincs az élőhöz, ha kizárólag a szakszerűségre koncentrálhatnak, ezért, amikor be akarok mutatkozni nekik, megkérnek, hogy ne áruljam el a nevem, az már túl sok lenne, ők meg a becenevükön akarnak szerepelni, mint Nagyizmos, meg Kisizmos, mert igencsak megerősödtek a munkában, mondják: a halott ember elnehezedik, az élő támaszték nélkül viseli a súlyát...

...fejembe száll a vér, ahogy felfelé tolnak, az arcom felmelegszik, a lábam meg elhűl, meg kell állni egy pillanatra, szólok Nagyizmosnak, persze neki meg sem kottyán a táv, röhögni kezd, azt mondja, hullásodom, vigyázzak, mert zöld, meg lila foltok is kiütnek majd rajtam. Pista is, a második férjem is szederjes volt, mikor megnéztem, a koporsót el kellett készíttetni, de túl meleg volt, a Pista nem bírta ki a

várakozási időt, ezért inkább hamvasztattuk. Így történt, hogy múltkor, amikor kiment az egyik barátunk hozzá és kereste, az egyik temetőőr úgy igazította útba, hogy arra menjen, a köcsögök arrafelé vannak...

...zavar, hogy nem mutakozhatom be kollégáimnak, de azért feltalálom magam, megkínálom őket a magammal hozott kisüvegből, Nagyizmos nevéhez méltót húz az italból, köhögni kezd, mondja, nem számított rá, hogy ilyen erőset iszom, de aztán újra kortyol a pálinkából, ritkán találni ilyen finom házi barackot, ezt még az eredeti recept szerint csinálják, ebben benne van az esszencia, a dög, nem úgy, mint a keletiek azon italában, amelybe utólag zárnak béka vagy kígyótetemet. Kisizmos pedig csak társa után, annak biztatására gurítja le a nedűt gigáján, de szerinte sem túlzó a dicséret, ezt az italt meg lehet gyűjtani, mondom, benne van a dög, aki először kóstolja, vagy rögtön öngyilkos lesz tőle, vagy fokozatosan, belülről ég el. Nekem, meg különösen jól esik munkatársaim dicsérete, mert látom az arcvonásaikon, hogy már nagyon sokféle párlatot próbáltak életükben, de az enyém a legjobb közül való...

...az ital hatására Kisizmos elárulja, hogy egyszer elütött egy embert a kocsijával, a nő figyelmetlenül lépett az útestre, és pont az ő kocsija alá érkezett, és ő, amikor már tudta, hogy baj lesz, valami irtózatosságot várt, de csak annyi hallatszott, hogy flotty!, ennyi volt egy élet, mondja, tehát azért vállalta ezt a munkát, mert a halállal kapcsolatos, és bővebb tapasztalatot akart szerezni róla, egyébként, mint mondja, feltűnően hasonlítok az áldozatára...

...amikor a Pista révén megismertem a Józsit, amikor előbukkant egy pincéből, és megkérdezte tőlem, hogy merre tartunk éppen, én válaszoltam neki, hogy a temető irányába gyalogolunk, és én vagyok a halál angyala, de ne féljen, nagyon könnyű lesz így együtt a hátralévő út, és amikor ezt közöltem vele, akkor ő beleájult a sáros földbe, a padka menti sávba, pedig még nem is fogta fel teljes egészében, amit mondtam,

kicsit lassú felfogású volt az én leendő uram, és már attól is megrémült, hogy a halált emlegetem, pedig még egy teljes életet kellett kibírnia velem. A Kelemen, az persze mindjárt megértette, azért sietett azzal a lehüléssel, azért vetette magát a vízbe...

...a Pista köcsög-szomszédjának az özvegye hozzám hasonló asszonyka, olyan mint én, csak ő teljesen elhagyta magát, utána akar halni a férjének, úgy gondolja, ott majd összetalálkoznak, szemmel láthatólag távozik belőle az élet, csökken az energiája, csak én zavarom meg ebben a folyamatban, mert aki nevetni tud magán, az nem könnyen viszi végig a dolgokat. Az Erzsébet pedig múltkor elmosolyodott, amikor hangos tőprengésbe kezdtem, hogy ott azon a helyen, ahol az élete párja várja, mint majdani halála párja, ott hogyan fognak kommunikálni, szerintem ott mindenki a másik helyett beszél, a másik lelkiismeretéből szólal meg, egészen fiatalkori, selypegő hangon, ezért csak az távozhat nyugodtan a túlpartra, aki biztosan tudja, hogy kibírja az önmagával való találkozást...

...most vagyunk a földszinten, és habár az nem tartozik a feladataim közé, hogy a szintidőt is mérjem, de legközelebb meg fogom tenni, mert kíváncsi vagyok rá, hogy valóságosan mennyi is telik el, mert én gondolatban éveket fogok köze, a belső idő teljesen máshogy működik, minden pillanat egyszerre van jelen, de most arról van szó, hogy az ember egyszerűen csak megadja magát, hogy amikor halottként tolják lefelé, akkor rá is érvényes lesz az általam mért idő, az, ami az élőkre sohasem...

